

обзехъ и прѣсѣкохъ му думытъ. Помоли мя да по-траѣж за малко и като влѣзе въ спалнѣхъ си, вър-нѣ ся слѣдъ малко и донесе една кадричкѣ. Ето, каза ми, образътъ на малкѣхъ и милкѣхъ моѣхъ Дор-лискѣ; вижъ колко е хубавичка. Въ полуразвитытъ ѣ чертизны познавамъ тѣзи на майкѣ ѣ.... О, ако, поне....

— О, какво привлекателно лице! извикахъ като прѣсѣкохъ думытъ на Любинскаго, тя прилича на прѣкраснѣхъ ми братовчедка!

— Ето думытъ на единъ влюбенъ, отговори ми той; защото всѣду и во всичко вижда прѣдметътъ на обожаваніето си!..... О, пріятелю, ако да можяхъ да намѣрихъ поне Дорлискѣ! Но ето станѣхъ дванадесетъ години какъ ѣхъ напразно търсихъ, и пѣ-ма що да ся надѣѣхъ повече.

Очитъ му ся наляхъ още повече съсъ сълзы, които ся мѣчаше той да сдържи. Но като ся по око-пыти, подкачи пакъ умилително расказътъ на зло-страданіята си.

Пулосскый когото никога не остави твърдодушіето, като ся съвзе и дойде въ силѣ, принуди мя да ся погрыжемъ двама за личното си съществованіе. Хванѣхмы моитѣ дири по снѣгътъ и дойдохмы на мѣстото дѣто бѣхъ оставилъ колата си, кои-то навчасъ стоварихмы, и ты изгорихмы, за да от-махнемъ отъ неприятелитѣ си и наймалкѣхъ дирихъ на подозрѣніе за прибѣжището ни. Съ коніетѣ си, които прѣведохмы като избиколихмы тука-тамъ за-